

Üzenet a Beta Pictoris életeinek

(Üjsághír: a Beta Pictoris nevű csillag körül egy hideg porfelhő van, amelynek talán bolygótagja is lehet.)

Ha vagytok – ha éltek – – – s eljöttök ide
ahol már régen nem leszünk mi
ha testetek van s benne szív mellyel
éreztek vagy egy érző gyöngéd szerkezet
amilyen nem lesz már nekünk
ha láttok – szemetek van – – – vagy a világot
magába engedő optikai rendszer
amely már akkorra szemüregünkből az
űrbe szivárog át
ha karotok lesz csápotok fogó szervetek
mely itthagyt mozdulatainkról lágyan
árnyékká porladt a földben
emeljétek föl kopár tájakon felejtett bolyongó
lehelletünk
emeljétek fel sivatagok alá temetett nyughatatlan
emlékeztünket
emeljétek emeljétek föl a lelkeinket hát
érezzétek szíveitekben meleg erőnket megdobbanni
lássatok minket szomorúan vérben és sárban
fölmosolyogva
emeljétek emeljétek emeljétek föl a lelkeinket akkor
és vigyék el arra a másik – – – – – más
csecsemősirástól hangos életet váró Földre

Domb

Ugye én is voltam gyerek
álmomban kitekertem a csirke nyakát
s a baba karját téptem ki
mikor a lány melléhez nyúltam volna
ugye én voltam az
nem csak egy rakás vér verő hús volt
nem csak a szédülés
ahogy pocsolóába csattan kopasz fejem
kis fegyenc öntudatlan századtöltelék
nem csak a sár voltam – – – ugye
mely azóta is fülelmen szárad
nem csak a hold túloldalán remegő
törökméz
fűben elrozsásodó csodafegyver
csövében halállal fakarddal övében
megy előre megveti lábát a dombon
- - - - - de
nem a domb voltam-e csak egykor
melyet gyíkok kígyók csigák laktak
oldalán csalán mindenfajta virág
lehet még szarkaláb –
s alatta nyugodott egy nagy nagy
nagyon nagy halott

Álom-látogatók

Legalább tudnám, mit akart
Hajnalban, négy óra körül
A flusz-papír sátor alatt?
Az öltözőpadra leült,
S míg fölébredtem, ott maradt.

A nyolcas számmal a mezén.
A zakója a fogason.
Az ánti világról mesél,
Bólogatok és hallgatom,
Hogy nem becsülték meg, szegényt.

Zoli bácsinak hívtuk Öt.
A szuzterszék már nélküle
Várja a sok, beteg cipőt.
Kopogó-fáradt menete
Földézi a temetőt.

Az álom vesztőhelyein
Megsarcolnak az éjszakák.
Fizetek is újra, megint.
Kifoszt a zsémbes uzsorás,
Mint az emlékek odakinn.

Most az Apámat üldözi
A nyugalomból kifelé.
A fájdalom levetkezik,
S az öröm fújja szerteszét
A halál megúnt gönceit.

Hogy mért van így, és hogy van ez?
A válasz semmire se jó,
Ha egyáltalán érdemes
Felkutatni azt a hajót,
Amit a part is elereszt.

Őrizetlenül

Mikor fölémhajoltál, gyanús,
Kipusztult tábor voltam.
Szögesdrót, őrség, smasszerok sehol.
Nincs, miért őrizzenek,
A majdnem összeomló
Magát árkozta meg.
De hallgass erről,
Fészket őrző lomb
A csörtetéskor, körvadászaton.
Zsákmánynak kijelöltek,
Vaktából is utánam lőttek.
Ez úri passzió. Megértem.
De nincs közöm az úrisághoz,
Alantasabb a származásom.
A hajtók fölverték az erdőt,
Pusztult a védett állomány.
A baj, velem, nem itt kezdődött.
Nem is a békési tanyán.
Sokkal előbb, most ez a gond.
Gipszkalodában rohadok.
Nincs számadásom senkivel.
Hogy, mit is gondoltak felőlem,
Legkevésbé sem érdekel.
Én senkihez se csatlakoztam,
A saját pályámon futottam.
Már nyikorogtak az ízületek,
Gyötört a porc, a megveszkekedett.
Történjék bármi, követeltem,
Szolgáljon akárhogy is,
Sántán, bicegve, valahogy.
Most véglegesen elhagyott.
Hogy kínomban káromkodom,
Kérlek, ezért ne haragudj.
Ez a bénaság ismerős,
Ha már így történt, eltűröm,
Hogy felfüggeszzenek,
És csigán lóg a lábam,
Csak hanyattfekve látlak.
Vigyázz, nehogy eltévedj,
Vad bozót nőtt az arcomon.
Így őriztek az évek.
Tagadj le inkább, mosolyod
Jelt ad, követhető.
Én megszoktam a támadást,
Általa élek szabadon.

Fény és meleg homály

Egyre az motoszkált a fejében: „ő fő léscen, te pedig fark léscesz”. A jó és érdemes Gáspár prédikátor mit gondolhatott magában? Ki vagy ni léscen a „fő”? Akkori vagy mai értelemben? És a „fark” – annyira megalázó lenne egy férfiembernek a „farkság”? Ennyi „fark” között? Énnyire akaratlagos, ilyen végleges, hogy ki lesz a „fő” és ki válik „farkká”? Mindig így oszlanak meg az emberi viszonyok? Mindig? Nincs menckvés?

Megrezzent, de a mondat nem jutott el hozzá. Szemben, a cserepekkcl díszített polcok, az aranyozott gerincű könyvsorok alatt selyempapírba csomagolt Seguin konyak. Az otthoni vita, hogy elég-e egy pezsgő vagy ilyen drága itallal kell kivágniuk a rezet. Miért éppen a rezet?

Bébi felcacag – figyelni kell! –, megrázza melírozott, arany haját, a mozdulat csupa báj, könnyedség, csalogatás. Önkéntelen ingerület fut végig rajta – ölelné, de csupán végigsimít a lila mohair ruha ujján, a vas-tag, lány szórón át keresi a bőrt. Gyors, rendreutasító oldalpillantás. Ahogy elkapja a fejét, újra észreveszi maga mögött, a hangulatlámpa fénykörén kívül a halvány, sötét, lélegző foltot. „Luciper”? A „szent szellet”? Ó, hagyjuk Gáspárt, a távolról bearanyozhatót. Az ő korából vajon hová álmodozna vissza? Nem mer hátránézni, kihívás lenne. Kit hívna ki? Kit merne ő kihívni?

A fény a hófehér dohányzóasztalra esik, körülötte átvett lábakra, térdekre: kettő szemben, szürke nadrágban, mellette két gömbölyű fehér harisnyában, s ömellette két kerék, aranyfüstös harisnyában. A fehér lapon poharak csillognak, üvegek, akart vidámság. Orráig ér a pálinka szaga, torka tiltakozóan összeszorul. Miért nem lehet kettesben Bébi-vel? Hiszen ő akarta, hogy jöjjenek. Félelemből a hosszú szombat dél-utántól? Félelemből?

Zoli szabályos, hívogató arca, vidám kék szeme, barátsággra ingerlő, mosolygó szája, drótszőrű, fekete haja. Ahányszor látja, mindig jókedv buggyanna fel belőle. És most? Barátokat keresni örökké, olyanokat, akik kiállják kettőjük próbáját – az ő próbája más lenne, ha lehetne. Találkozások, kísérletek, közelítések, s otthon mindig a jeges felmérés, a becsmérlés, a „leírás”. Mások őket hagyják el. Vesszőfutás?

Megint eljut hozzá egy nevetés, kezében megrándul a mohair, elhúzódik tőle a szőr fedte bőr. Ránéznek – figyelni kell. Saját magán nevetett készségesen? Mi ez?

– Látod, Zotya, ha te így reagálnál, csupa öröm lenne az életünk! – rá egy elnéző, oldalra egy szemrehányó pillantás.

Zavartan mosolyog, nem tudja, mit nyelt le.

A tésztás, hideg, megrendíthetetlen madonnaarcból gunyoros tekintet:

– Annyira mégsem lehetnek rabszolgák a tanárok – mondja Zita. –

Mégis feláll a hátamon a pihe, ha arra gondolok: *egy* igazgató, *egy* helyettes, *egy* párttitkár, és körülöttük egy tömbben a lihegők, a helyezkedők. Nálunk megoszlik a hatalom. Igazgatók, osztályok, csoportok, vezérfeleségek, protekciósok, meg a többi. Egy jó családból jövő kezdő szembeköpheti az igazgatót is.

– Nem olyan vésszes az, Zituska – simítja végig egy mosollyal Zoli.
– Az osztályban, az óráin Karcsi mégiscsak független ember, azt ér el, azt valósít meg, amire képes, amit akar. Nem igényli mindenki, hogy mindenütt uralkodjon, kicsim!

– Te csak ne célozgass! Majd ha nem hozod haza a munkát, ha nem pucolsz sunyin az asztalhoz, akkor járjon a szád!

– Légy igazságos, Zituska. Mosogatók, takarítók, viszem mindenüvé a gyerekeket, ha az időm engedi. És jól jön az a különpénz.

– Az jól! – húzódnak szögökbe, élekbe a sima madonnávonások. – Többet hozok haza, mint te! Kereshetnél százszor jobb helyet, több fizetéssel, Zotyikám, de neked odanőtt a feneked a hülye cégedhez!

– Szeretek ott lenni – mosolyodik el Zoli azzal az érinthetetlen békével, amiért olyan nagyon megszerette.

A házsnak induló madonnaarc egy pillanatra megenyhül:

– A hősök! A férfiak!

– Ez se akar feljebb jutni! – mondja látszólag közönyösen, fojtottan Bébi. – Nem lép be, nem mozdítja a száját. Azt hiszi, a tanítványaival megváltja a világot. Vagy magát.

A hatalmas, mézszínű szemek egy pillanatra felé fordulnak, a mézből kicsap egy darázsfullánk, eltalálja – „ez” –, aztán kihuny a tekintet, az érdeklődés. Gyomra összerándul, fölfelé indul a forróság, de elhal, megfullad valahol. Jobb szeme jobb sarkában megint felbukkan, zavaróan ott lapul a sötét, lélegző, néma csomag, az az ember – fékezi és ingerli. Annak nem adnak inni? Mozdítsák már meg, ne lessen, ne lapítson! Megcsomósodik benne a zavar, elszökken az agya mellett, kiböki:

– Ismerd el Bébi, hogy minden „jellemhibám” ellenére kiválóan mosogatók, mosok, takarítok. Megkíméllek a lealacsonyító munkától.

Mintha a levegőbe köpött volna, s aláállt volna. Hirtelen – jobb híján – azt a rejtőzködő, uszító, meleg csomagot gyűlöli a háta mögött. Az indulattól nem mer odanézni. Bébi miatt sem.

– Milyen büszkék és öntudatosak! – vihog Zita.

Bébi hátraveti szép, fürtös fejét, kacag. Zoli a sarok felé kacsint:

– Jó neked, Dóra, téged senki sem szapul!

Feláll az üveggel, kilép a fénykörből. Görcsösen csak a barátját – barátjelöltjét? lesz ebből valami? – követi, félig megfordul – tehát Dórának hívják! –, megbillenti a székét, de ott tornyosul előtte felesége ingerlő mohair ruhája, orrát megüti az ismerős parfüm illata, sajtó vágya gúzsba köti, megzavarja. Ki lehet hátul ez a nő: barátnő, szegény rokon? Miért hallgat? Miért van itt, miért ösztökéli leleplezésekre? Istenem, miért nem lehetnek otthon, kettesben – miért nem lehetnek úgy kettesben... ahogyan nem képesek.

Visszapördül. Zoli már a lemezjátszó mellől kérdezi:

– Mit tegyek fel? Bach? Beethoven? Boney M?

Bébi Beethovent mond, Zita Bachot böki ki. Az előbbi kerül fel,

a tők-ismerős, kopogtatós sors, a kötelező lektúr. Bébi a Boney M-et szereti, Zitának mi lehet a kedvence? Ki mit szerethet – kit szerethet – valójában?

Megint négyen, zenével, udvariasan a fénykörben. Hátul... Doris? Bea? Hogy hívják? Zavartalanul szemlélheti őket. A hát, a tartás árulkodóbb, vagy az arc? A hanghordozás önmagában is elég?

Vele szemben Zita lila selyem jersey ruhában, mélyzöld fa nyakláncal. Manapság minden drága ruha lila. A mohair drágább. Lám, mégis megtanulta az anyagok nevét. A kisgyermek az autómárkákat tanulja meg leghamarább. A mohair jobban kiemeli a pici, büszke, rendíthetetlen, hegyes melleket. Hiabavalóvá válik a kezed, mindig keblek után áhítozhatsz, azután, ami a tiéd, s mégsem az. Miért is, kinek is lennének nagyobbak – húzza össze gyomrát a görcs. Vele szemben izmos, széles vállak, még az elhízás előtt, ruganyos, nehéz tányérmelleket rajzol ki a jersey, de egyben árulkodik a csípővel egybenövő, erős derékről. Kemény, feszes nő. Mennyire más Bébi hajlékony, nyúlánk teste, szépen kerelkedő csípeje. (Lám, a kultúra ilyen magas „szintjén” mindenki képes hangsúlyozni az előnyeit. És a gyengéit? Ahhoz gyengék?) Hirtelen a lány bőrt elfedő lágy szőr után nyúl, megszorítja Bébi karját – halvány, nyugtázó társasági mosolyintás a válasz. Visszarántja a kezét. Hiszen tudja: senki semmit ne lásson az ő kapcsolatukból. Csak az egyetértést. És a vakok? Hátról, a heverőről vajon látszik? Mit látnak magukból a résztvevők – nincs tükör?

Egy erősebb hangra megrezzen:

– Persze, hogy ott maradok. Én előttem nincs bezárva fölfelé az út, mint Zotya előtt!

– Fiatal az osztályvezetőm, nem ölhetem meg, Zituska. Az én koromban ez nagyon rendes beosztás. Ha te fölfelé ivelsz, az elég nekünk, nem? Neked van a legtöbb pontod a csoportban, igazán mindenki elismer!

– Kinek lenne több, hiszen én vagyok a csoportvezető! Csak az a rohadt utánajárás, az udvarlás, hogy idézzenek tőlem, cserébe én is idézek, mert az mind pont; összeollózni mindenféle cikket, mert az is pont, barátsági gyűlést szervezni, mert az is beszámít! Az embernek kifordul a bele!

– Csináld meg a kandidátusidat, kedvesem.

– Mellettetek?! Ki ad nekem pontot a két gyerekre, meg rád? – torzul el hirtelen minden madonnávonás.

– Ó, a gyerekek tényleg nem pontok, ők a tiszta örömet jelentik!

– Neked! Gügyöghetsz velük!

– Nem baj az – mosolyog Zoli és álmódzóvá válik a tekintete.

– Nektek van igazatok! – bökö rájuk Zita. – Szabadon éltek!

Bébi tekintete halántékon csapja. Érzi, a melléig elvörösödik. Már jön is a hűvös hang ostorcsapása az arcára, minden szóval keresztbe, kasba.

– A reklámszakmában egyet megtanul az ember: a föltétlen nyugalmat, biztonságot, önuralmat. Aki ideges, elárulja az alárendeltségét.

Zoli készségesen mosolyog Bébire, látszik, hogy képtelen kivonni magát a hatása alól. Gondolatai mintha távol, a szemfenekén vagy még messzebb futkároznának. Zita keskeny, éles ajkát hirtelen többször megnyalintja, figyel.

– Tudják, hogy kevés a hely és tőlem függ: ki, mikor, milyen helyre kerül. Török magukat, próbálnak megvesztegetni, meg kivasztalt bájgúnárokat is küldözgetnek hozzám, abban a reményben, hogy egy férfi valami lehet előttem. Undorító és neveltséges. Én döntök és kész.

Megint fellökődik a gyomra, s mielőtt meggondolhatná magát – hiszen hátulról figyelik, ellenőrzik! – kiböki:

– Mi valami, ki valaki *előttem*, Bébi! Ha már melletted nem lehet.

– Lelombozol, Murkó!

Meggörnyed, kinjában a szőnyegpadlón kotorász. Murkó! Ezt nem lett volna szabad, ezt nem! A „becenév”, ami ellen négy éve tiltakozik! A neve, amit négy éve visel. Tiltakozik a neve ellen?! Gyűri, gyurkolja ujjja között a keksz apró törmelékét, beledobja a hamutartóba.

– Murkó? – kacag Zita. – Így hívod? Muris!

A szomszéd szobából felcsattanó sírás megmenti – haladékat ad. Megmozdul a kilincs, kinyílik az ajtó, felsőtestét előredöntve anyja ölébe rohan a kislány, erőltetett könnyek szakadnak a szeméből, szájából ömlik a kiszámított panasz:

– Ajukszolimegütööö!!

Zita elérzékenyülten tenyerébe fogja a száraz könnyeket, nehogy folt essék a ruháján, arca torzulni kezd, ugrásra kész indulat tolul a szeme, a szája köré.

Az idősebbik fiúcska rémülten feszül az ajtó keretében:

– Odajött hozzám és belém harapott! Nem én kezdtem! Apuka, nem én kezdtem! – rebegi kitágult szemmel. – Apuka!! – ordít, mert látja, hogy az asszony a férfi ölébe löki a kislányt, felugrik, nekiront. Vastag, erős ujjai ráfeszülnek a gyerek karjára, hogy körülöttük elfehéredik a bőr. Jobb karja – közben a gyermek üvölteni kezd – kilendül, lecsap és az ütések ritmusára kiabál:

– Hát te *nem* értesz a szóból?! Nem *meg*mondtam, hogy *ne* bántsd a kishúgodat?! *Nem* tanulod meg *vége*?! Neked *sem*mi verés *nem elég*!?

A félreccsapdosott gyermekarcon nyál fröccsen szét, a száj tátva, de a rémülettől nem jön ki hang a torkon, féloldalt lóg a levegőben, hogy a pofonok mindig pontosan találjanak, a védekező kis kar vakon tapogat könyörületért. A hátulról még inkább egy tömbből építettebb, súlyos, lilá test mögött a levegőbe rándul a gyerek és eltűnik a sötét szobában. Zoli már áll, bámul, bénán tartja a kislányt, utánuk siet. Belülről hallatszik:

– Zituska, mindig ezt a gyereket püföled!

– Tanulja meg! Csukd be az ajtót!

A félsötétből behajlik, kifehéredik az ajtóábla, elnyeli a hangokat. Hirtelen kirajzolódik rajta egy női test. Test? Test a ruha körvonala, a lábak harisnyában, cipősarokban? Test a ruhaborítékon átütő meleg? Eltűnik az is. Eltűnékeny.

– A haverod, meg a családja! Gyönyörű! – üti meg a fülét Bébi hideg hangja.

Hallgat. Ezek sem lesznek jók. Kik lennének jók? Mi az, hogy jó – önekik? Öneki? Nem tudja már? Milyen lehetne, ha csak *úgy* eljőnének, itt lennének, ha nem szemrevételezni, ítélkezni jőnének. Elfáradt? Akar még keresni? Van miért? Kinek? Amikor kettesben sem lehetnek? Szeme előtt elmosódnak az arcok, a leírtak, a leminősítettek. Az a szür-

ke rakott szoknya tűnik fel izgalmas oldalt-libbenésével, a megsejthető, karcú csípő, a néma derék, a sokat bíró, egyencs vállak és az a hallgatás. Mit rejt ez a hallgatás – az ő megszegyenyülésén túl? – Hogyan lehetne a közelébe férközni? Megkérdezni? Életünk hirtelen jelentőssé vált tüköre? A „fő” és a „fark” véglegesült rendjében? Véglegesült?

Nem mer Bébire nézni, lesúnyja a fejét a feltámadó kíváncsiságtól. Felugrik, gyorsan Corellire cseréli a kitartóan kopogó sorsot. Lehalkítja, hogy csak kevesen hallják meg.

Kijön Zoli, azután Zita. Arcukon újabb bizonyítékok Bébi kezében. Zoli így is kedves neki. Hiába. Hiába várja a harmadikat.

A konyhából szendvicsek kerülnek az asztalra. Ég a gyomra az utálatos pálinkától. A pirítóson fekete szélű gomba, sonka, tojás, sajtreszelék – menedék az elmaradt beszélgetés elől. Továbbra sem nyílik az ajtó, de ő már úgy fészkelődött, hogy oldalt talán rálát a rejtékhelyre az ágyon. Érzékeibe szúr ugyan a mohairt döfő két hegyes bimbó, belevág a kétféle várakozásba. Úgyis későn jutnak haza, túl késő lesz. Bébi himzett hálóinget húz, s ő egyedül marad. Az ő baja. Egyedül néz szembe a sötétség.

– Olyan nagy baj az, ha a gyerekek bejönnek? – mondja Zoli most egy kicsit dacosan. – Ugye nem zavar benneteket?

– Mit vársz tőlük? Mondják azt, hogy direkt aranyos a bőgésük, a verekedésük? Ugyan, Zotya!

Valamit mondanak, de ő már az ajtóra tapad. A keretben sötét csend és az a karcú, néma test a sejtelmesen, lazán lengő szürke szoknyával. A szóltan mellkason két telt, kicsi mell néz kétfelé, a nem lila pulóver ujjából vékony kecses karok, finom csuklók, érzékeny ujjak tétovázna. A pillanatnyi megtorpanásban a gyermekszagú, megbékélt szoba és a másik, szögletes hangulat között mégis mindennél többet mond a hatalmas, dióbarna szemekből áradó béke, meleg és nyugalom.

– Csak Dóra tud velük banni! – sóhajtja Zoli.

Dóra! Dóra! Dóra! Dóra elhalad mellette, hátramegy, a helyére. Mégsem volt elég a székfordulat, s ő moccanna is tovább, de megriad Bébi éles tekintetétől. Tehát figyelte.

– A szívem szakad meg, ahányszor munkát hozok haza, hiszen tőlük veszem el az időt! – panaszolja Zoli. – Nem tudjátok, mekkora öröm megfogni az egészséges, izmos kis testüket, beszívni az illatukat. Az életem minden percét velük tölténem!

– Elég az ömlengésből, Zotya! Bébiék okosak, nekik nincs gyerekük! Nem kíváncsiak a nyöszörgéseidre!

– Jaj, a gyereknél nincs szebb!

– Hagyd már békén őket! – förmed rá Zita. – Azt sem tudod, hogy nem sikerül nekik vagy nem akarnak!

– Akarunk! – jajdul fel, de már bánja is.

– Ha akarnánk, nem rajtam múlna! – szisszen Bébi. – Én megvizsgáltattam magam!

– Bébi, de hiszen!...

– Minden megtörtént! Rajtam nem múlhat!

Megnémul a szégyentől. Úgy ézi, megnyílik alatta a föld, leveti magáról a fotel és ő zuhan, zuhan lefelé a bizonytalanságba. Akár egy vérzomjas ragadozó, követi, csipi, marja a féligazság, az, ami eddig el-

viselhetővé tette az életét, az életüket: hogy nem tudják, kin múlik. Zuhan, zuhan Bébi csábító, üvegszilánkos hüvelyének kifürkészhetetlen, vonzó, elemésztő, uralkodó melegébe, ahol neki nincs, nincs már egy szava sem. Bezárja a sötét, és a lila mohair fölött, a mézszínű, kifagyó szemekből bármikor, bármiféleképpen kicsapó szó-ostor fenyegeti. Döbbenet néz a hideg, parancsoló tekintetbe.

Zoli kezükbe adja a poharakat:

– Te sohasem iszol, Bébi? – kérdezi.

– Nagyon ritkán. Valakinek kell vezetni, ha a másik vedel.

– Legalább valamire jó vagy! – csap ki belőle, mint az okádék. Olyan is utána a szája. Lám, nem sikerült benn tartani, lám, nem sikerült. Köldökétől fölfelé gyűrűzik benne a szégyen és a félelem. Már majdnem mindegy. Hátranéz hát a sötét alak felé a heverőn, ökölbe szorítja a kezét. Kihallgatta ez a homályos, meleg valami. Felugrik, a végére megy, erőlködik.

Kacagásra tér vissza. Ellene fordultak, míg oda volt?! Zoli mesél – nem, ő nem árulhatta el. Leül, rágyújt. Nem iszik többet. Rágja az ajkát, azzal senkinek nem árt. Megízleli a vért – miért, miért?

– Persze, morgunk, elégedetlenkedünk – mondja Zoli –, de azért nézünk körül. Nagyjából harmincöt és negyven év között vagyunk, mind elég rendes beosztásban. Megbíznak bennünk.

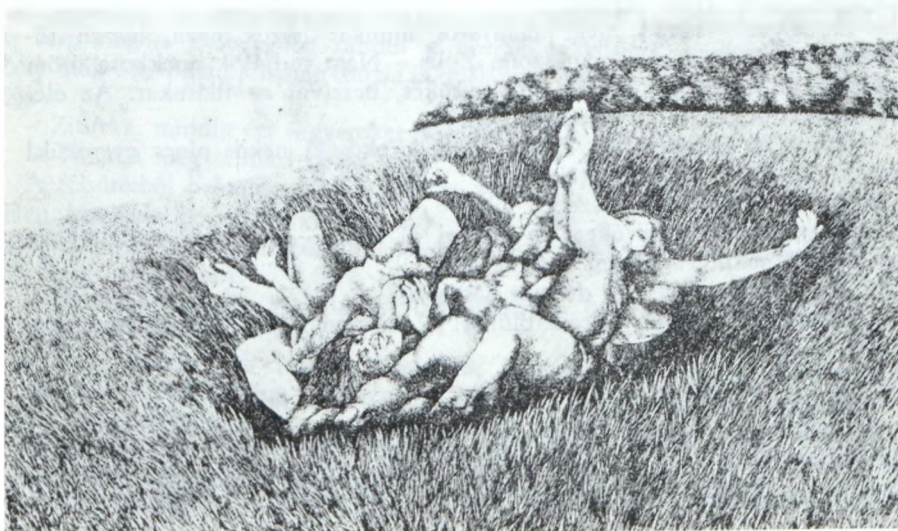
– Karcsi csak tanár – veti közbe Bébi.

– Az vagyok – mondja nyugodtan, szomorúan. – De hát ez neked úgy sem mond semmit.

Hirtelen elfordítja a székét, egyenesen a sötét folt felé fordul:

– Mondd Dóra, te mivel foglalkozol? Mit csinálsz azon túl, hogy végignézed a miénkhez hasonló kínlódásokat, agóniákat?

Nyomasztó szégyennel gondolt erre az estére. Annyira, hogy hamar kicsett az emlékezetéből. Évekkel később, amikor párját faggatta a részletekről. Dóra csak megsimogatta és mosolyogva ingatta a fejét.

DIENES ESZTER

Áldozatom füstjét

Fiamnak

Visellek magamban
– önsúlyát a kő –
szentséges szűzanyám
ellep az idő.

Hordozlak, cipellek
– zsoldom oly kevés –
Európa táján,
Szentmiklós terén.

Áldozatom füstjét
kimossa a szél,
teregetem léptem
koponyák hegyén.

Hordozlak, visellek,
mégis elszaladsz,
Európa fölött
játékos a nap.

KOLLÁR JÓZSEF

spleen

---

napjaim farán vagyok csinos kelés
ha huppannak velem örülten fájok
próbálok szambázní míg célt találok
míg nem hajít el mint unt angyalt az ég

érgörcsben lubickol fejemben az ész
sikollyá aláz egy őszi végi álom
szürke tereken szövök már magányom
s a párkák tudják a tört sors is egész

persze lehetne gyermekként kacagó
e szonettbe zárt ősrégi hangulat
de saját halálunk végképp megható

az ember játszik és önmagán mulat
van hogy jókedve szárnyaló hintaló
és van hogy úgy érzi szövetként szakad